

Decisiones Sacramentales, Theologicæ, Canonicæ, & Legales

In Quibus Tota materia Sacramentorum, Theologiæ Moralis, Juris Canonici, & Quæstiones plurimæ Juris Civilis explicantur, dilucidantur, & traduntur, Eruditionibus, Historiis, & Exemplis adornatæ ; Opus Episcopis, Vicariis, Parochis, Confessariis, aliisque Studiosis utile, ac jucundum In Libris novem ...

De Venerabili Eucharistiæ Sacramento Decisiones Theologico-Legales

Chiericato, Giovanni Maria

Augustæ Vindelicorum, 1730

Decisionis XLVI. Ad Octobris Quæsitum primum. Argumentum. Inquiritur, quinam sint effectus, quos operatur Eucharistia in anima illius, qui devotè eam suscipit? Docetur esse quatuor: scilicet, ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94643](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94643)

Statuta n. 14. de Constitutionib. Barbosa in Collectan. DD. par. 1. Decret. ad cap. Canones n. 7. dist. 15. & ad Concil. Trident. sess. 24. de ref. cap. 2. n. 2. & inter Theologos Suarez lib. 6. de Legib. cap. 26. n. 16. Nihilominus cum supradicta Decreta prohibitoria processerint tum à S. Carolo, quem Pa-
3 foralis sollicitudo gloriosum reddidit, & qui in re-
gimine suae Ecclesiae Ministris sapientia insignibus
utabatur, ut notatur à Joanne Petro Jussan. in
eius vita lib. 2. cap. 4. tum ab Emin. Card. Caro-
4 lo Barberino, nostri temporis heroicae pietatis,
& disciplinae Ecclesiasticae jubare; auctoritatem
habent ad actiones aliorum Episcoporum, & Pa-
rochorum dirigendas, & eos, ut prudenter ope-
rentur, informandos, cap. De quibus, ubi Glossa
in Verb. Exempla dist. 20. cap. Qui de mensa Regis,
dist. 37. cap. Si habes, 24. quest. 3.

Rationem supradictorum Decretorum relato-
 res eorumdem non exprimunt; neque declarant
 causam: propter quam Parochus prudenter non
 agat, frangendo Hostiam Sacram jam expositam
 5 in Ostensorio, & illam dispensando Laicis com-
 municantibus: eam tamen esse autumo, ne plebs
 idiota, ipsam Sacram Hostiam recipiens, credat
 plus gratiae consequi, quam si solitam particulam
 Sacrae Communionis manducaret, ut docebant Il-
 luminati, de quibus supra Decis. VI. Errore X.
 pag. 18. & in non absimili casu considerat Diana
 p. 3. tr. 6. ref. 96. jacente in Coordinati operis
 tom. 2. tract. 2. ref. 2. ref. 33. §. 4. Quamvis enim,
 rigorose loquendo, nullum resulset inconveniens
 à parte rei, vel ministri, idest Sacramenti, vel
 Sacerdotis communicantis Laicos cum portionibus
 effractis Hostiae grandis, in Ostensorio prius ex-
 positae, attamen potest aliquis error irrepere in
 mentem eorumdem Laicorum, putantium reci-
 pere quid majus in tali Communione; & per con-
 sequens quid minus in receptione consuetae parvae
 particulae; de quo errore tractant Theologi &
 praecipue Eminent. Cardin. de Lauzea de Eucha-
 rist. dist. 26. num. 9. & Mastrius in 4. Sent. dist.
 3. n. 406.

Et de eodem luculentum factum legitur in ta-
 bula aerea existente in Ecclesia Terrae Sevel Comi-
 tatus Tyrolensis, ubi quidam Laicus praesumens
 communicari cum Hostia magna, territus fuit à
 Deo per terrae apositionem, ut ex Tilmanno lib. 1.
 cap. 55. refert Mathaeus in Sylva Histor. tom. 2.
 lib. 8. cap. 2. tit. 3. Exempla. 2. quem Parochi facile
 videre possunt. Idcirco ad hunc errorem impe-
 diendum supradicta Dioecessana Concilia proficuum
 esse crediderunt, prohibere Parochis dispensatio-
 nem Hostiae grandis in Laicos, & ordinare, eam de
 per se in Missa, ut assumerent. Quod confirma-
 ri potest doctrina Eminent. Cardin. de Lugo in Re-
 sponsis Mor. lib. 1. dub. 10. ubi pluribus motivis
 6 probat, illicitum esse Parocho dare communican-
 tibus ablutionem in Calice; non ex eo, quod ali-
 quid plus recipiant, quam si illam sumant in va-
 se vitreo, sed quia Laici possunt in errorem trahi,
 credentes vel majorem Sacramenti partem, vel
 majorem gratiam percipere; idcirco triginta ab
 7 hinc annis, & ultra, cum fungerer officio Pro-
 motoris Fiscalis in hoc Episcopatu Patavino, re-
 cepta accusatione contra unum è Parochis rurali-
 bus, qui cum Calice dabat purificationem biben-
 dam suis Parochianis, Sacra Eucharistia refertis;
 processum formavi, & ab Illustrissimo, & Reveren-
 dissimo GEORGIO CORNELIO tunc Patavino
 Doct. Clericali Tom. 1. Lib. 11.

Episcopo, fuit praedictus Parochus pecuniaria pec-
 na multatus, ut illum, & alios retraheret à facto,
 periculum erroris continente.

DECISIONIS XLVI.

Ad Octobris Quaesitum primum.

ARGUMENTUM.

Inquiritur, quinam sint effectus, quos
 operatur EUCHARISTIA in anima il-
 lius, qui devotè eam suscipit? Docetur
 esse quatuor: scilicet, Augmentum gra-
 tiae; Unionem spirituales cum Chri-
 sto; Primam gratiam aliquando, & Re-
 missionem culparum venialium.

SUMMARIUM.

- 1 Gratia secunda, idest ejus augmentum recipi-
 tur à dignè communicantibus.
- 2 Gratia qua datur in Eucharistia, quos effectus
 pariat?
- 3 Unio communicantis cum Corpore Christi est ef-
 fectus Eucharistiae.
- 4 Unio praedicta moralis est, non physica.
- 5 Gratia prima an datur in Eucharistia?
- 6 Penitens, si inculpabiliter obliviscatur aliquod
 peccatum, illud ei remittitur in absolutione
 à confessis.
- 7 Aterius si communicat, credens, non habere
 mortalia, vel si habeat, credens esse contri-
 tum, deficiente Sacerdote, recipit in Com-
 munionem primam gratiam.
- 8 Arbor arida ex contactu Sacrae Eucharistiae sta-
 tum floruit.
- 9 Catena ceciderunt de manibus dignè Commu-
 nicantis.
- 10 Gratiam primam non dari in Eucharistia, qui
 docuerunt?
- 11 Gratiam primam dari in Eucharistia nescien-
 tibus, se esse in mortali est probabilior opinio.
- 12 Eucharistia effectus est remissio venialium cul-
 parum.
- 13 Venialia peccata an remittantur per Eucharis-
 tiam ex opere operato? vel ex opere operan-
 tis? Utraque opinio refertur.

QUAESTITUM PRIMUM.

Quos effectus operetur Sacra Eucharistia in ani-
 ma illam dignè suscipientis?

Quatuor praecipuos Effectus in responsis Cle-
 ri Patavini relatos reperi. Duos, in quibus
 omnes Theologi consentiunt. Reliquos duos, de qui-
 bus inter Scholasticos non levis est controversia,
 quam breviter, & compendiosè circa utrumque
 explicandam censui in hoc quaesito.

Primus effectus, quem producit Sacra Eucharis-
 tia in anima illius, qui eam dignè recipit, est se-
 cunda gratia, seu augmentum gratiae. Id constat
 ex Conc. Trid. tum sess. 7. de Sacram. can. 6. ubi
 infert anathema iis, Qui dixerint Sacramenta no-
 va legis gratiam non ponentibus obicem non confer-
 re, tum sess. 13. De SS. Euch. Sacram. c. 2. in illis
 verbis; *Sunt autem voluit* (Salvator noster) *Sacra-*
mentum

mentum hoc tanquam spirituales animarum cibum, quo alantur; & confortentur, viventes vita illius, qui dixit: Qui manducat me, & ipse vivet propter me. Constat enim cibum dari viventibus, eisque prodesse, non autem mortuis; idcirco Sacra Eucharistia cum dignè recipi non possit, nisi ab eo, qui vivit vita gratiæ, per consequens Effectus primus Communionis est augere gratiam; quam reperit in eo, qui dignè se communicat; quemadmodum cibus corporalis augeat vitam temporalem comedentis illum; est enim Eucharistia Sacramentum vivorum, non autem mortuorum; ut docet *Catechism. Roman. de Sacra Euchar. sess. 49.* & disserunt S. Thom. 3. p. 2. q. 79. art. 1. & art. 3. Eminent. Card. de Lauræa de eod. Euch. Sacram. diff. 26. art. 1. Mastrius in 4. disp. 3. n. 395. & Gonet eod. tract. tom. 5. disp. 8. art. 1. Cujus quidem augmenti gratiæ habitualis fructus est abstinere à peccatis mortalibus, resistere tentationibus, & in virtutibus Christianis proficere juxta illud D. Chrysostomi Hom. 61. *Ut Leones flammæ spirantes; sic ab illa Mensa discamus, terribiles effecti diabolo.* Et D. Bernard. Sermon. de Cena Dom. Eucharistia in gravioribus peccatis tollit consensum; quibus concors est Conc. Trid. cit. sess. 13. c. 2. dicens: Eucharistia Sacramentum est antidotum, quo liberamur à culpis quotidianis, & à peccatis mortalibus preservamur, & Iarivs S. Thom. d. q. 79. art. 6. & Em. Card. de Lauræa d. disp. 26. n. 76.

Secundus Effectus Sacre Communionis, qui producit in anima dignè accedentis ad illam, (de quo omnes DD. testantur) est unio ejusdem cum Corpore Christi non solum mystico, idest cum cæteris fidelibus quorum omnium Christus est caput, juxta illud Apostoli in Epist. 1. ad Corinth. c. 10. *Quoniam unus panis, unum corpus sumus omnes, qui de uno pane participamus.* Sed etiam cum ejus vero Corpore naturali; & sanctissima Carne; quod etiam testatur idem Apostolus in illis verbis ad Eph. 5. *Membra sumus Corporis ejus, de Carne ejus, & de ossibus ejus.* In cuius rei argumentum scripsit S. Cyril. Jerosolymit. *Catechesi Mystag. 4. Ipsa beati Pauli doctrina abundè sufficere videtur, ut certa vobis de divinis mysteriis fidem faciat, quibus digni redditi, concorporati, ut ita dicam, & consanguinei Christi facti estis.* Quem effectum claritè ostendit per similitudinem liquefactæ, & commixtæ ceræ S. Cyril. Alexand. lib. 4. in Jo. c. 17. dicens: *Qui manducat, inquit, Carnem meam, & bibit Sanguinem meum in me manet, & ego in illo.* Sicut enim si quis liquefacta Cera aliam ceram infuderit, alteram cum altera per totum commisceat, necesse est: sic qui Carnem, & Sanguinem Domini recipit, cum ipso ita conjungitur, ut Christus in ipso, & ipse in Christo inveniat. Porro circa hunc secundum unionis effectum, quem operatur in fumentibus dignè Sacra Eucharistia, advertendum est, unionem illam intelligendam fore non materiale, & physicam; sed morale, quatenus conjungimur Christo Domino per effectum amoris, & arctitudinem gratiæ. Quamvis enim nos physice uniamur Corpori Christi per propinquitatem, & contactum realem, qui fit in nobis, dum ejus Sacratissimum Corpus, & Sanguinem recipimus in os, & transmittimus in stomachum sub speciebus consecratis; nihilominus illa unio non est aliqua unio physica, quasi dicat aliquid præter unionem per affectum, & præter solam indistantiam localem Christi sub speciebus cum visceribus nostris; sed est unio tantum moralis, quatenus dignè Communicantes

dicimur una caro cum Christo, & speciali modo sumus ejus membra per fidem, spem, & charitatem, & convertimur in ipsum Christum, qui respicit noxam ejus eximia bonitate quasi suam Carnem ut advertunt Suarez *De Euchar. disp. 64. sect. 3.* Mastrius in 4. sent. d. disp. 3. n. 402. & Gobat in *Exper. Theol. tract. 4. n. 480.*

Tertius Effectus Sacre Eucharistiæ, de quo est altercatio inter Scholasticos, est collatio primæ gratiæ, & remissio peccati mortalis non directè, & primariò; sed per accidens, & secundariò, quando ille, qui se communicat inculpabiliter ignorat, se esse in statu peccati mortalis. Casus figurari potest, non de illo, qui communicaturus præmittit Confessionem Sacramentalem, in qua facta omni diligentia, obliviscitur aliquod peccatum mortale; nam in tali casu obtineret primam gratiam, & remissionem illius, non in actu Communionis Eucharistiæ; sed in absolutione Sacramentali, quam Confessorius illi impertiret super peccatis confessis, & quæ extenditur etiam super peccato inculpabiliter obliato, ut advertit Poncius de Sacram. disp. 44. q. 10. Mastrius in 4. sent. de Sacram. in genere disp. 1. n. 350. & docent Laym. lib. 5. tract. 6. c. 9. n. 4. Emin. Card. Toletus lib. 3. cap. 8. n. 1. Mutinus in sua Theol. Moral. de Sacram. Pœnit. q. 35. Vers. Tertia Conclusio. Suarez de Euch. disp. 66. sect. 4. Vers. sed hujus occasione. Diana par. 9. tract. 3. resol. 4. §. 3. & p. 11. tract. 8. ref. 40. Quarum primæ est Operis Coordinati in tom. 1. tract. 3. resol. 143. secunda verò ibid. ref. 144. Sed ponendus est Casus, si quis committeret peccatum mortale, & illud obliviscens, accederet ad communionem absque confessione Sacramentali; credens, se ea non indigere, ut potissimum solent facere Sacerdotes celebraturi elicendo tantummodò actum attritionis generalis de omnibus peccatis vitæ suæ. Vel si quis Laicus in articulo mortis habens peccata mortalia, & in defectu Confessarii, solam attritionem concipiens, credens esse contritus, reciperet Sacram Eucharistiam per modum Viatici vel de manu Diaconi, vel Clerici inferioris, ut fuit disputatum in primo Casu mensis Septembris hujus anni; in his, inquam, casibus est magna controversia inter Theologos, an Communio Sacra producat primam gratiam in anima recipientis Communionem ipsam, & remittat peccata mortalia?

Affirmativam Sententiam docet S. Thom. in 4. sent. dist. 9. q. 1. art. 3. quæstion. 2. ubi ponit supradictum primum Casum his verbis: *Si aliquis facta diligenti discussione sue conscientie, quamvis fortè non sufficienti, ad Corpus Christi devotè accedat, aliquo peccato mortali in ipso manente, quod ejus cognitionem præterfugiat, non peccat; immò magis ex vi Sacramenti peccati remissionem consequitur.* Unde Augustinus dicit in quodam sermone, quod quando Corpus Christi manducatur, vivificat mortuos. Eandem sententiam Angel. Doctor prosequitur in Sum. 3. p. 2. q. 79. art. 3. in Corp. Ubi secundus propositus Casus enunciatur, dum dicit: *Alio modo etiam (Corpus Christi) percipitur ab eo, qui est in peccato mortali, cujus conscientiam, & affectum non habet; fortè enim primò non fuit sufficienter contritus; sed devotè, & reverenter accedens, consequitur per hoc Sacramentum gratiam charitatis, quæ contritionem perficiet, & remissionem peccati.* Hunc eundem effectum conferendi primam gratiam non pri-

primariò, sed secundariò, in recipiente Eucharistiam cum bona fide credendo, se non habere peccatum mortale, aut credendo se contritum, quamvis tantum sit attritus, docet Sotus in 4. sent. disp. 9. q. unica, quem citat, & sequitur Emin. Card. de Lauræa de Euch. d. disp. 26. n. 53. cui adherent ex Thomistis Cajetan, Capreolus, Sotus, Suarez, Valentia, Coninchius, Pefantius, Silvius, Nugnus, Caspensis, Orlandus, Amicus, Pasqualigus, Averfa, Diana, Castropalaus, Bonacina, & Gonet in cit. disp. 8. de Euch. à n. 20. Et ex Scotistis Poncius, Hiquens, Rada, Aretinus, quos cumulat Mastrius in 4. sent. cit. disp. 1. n. 349. quorum rationes præcipuæ sunt sequentes. Primò, quia ille recipit gratiam justificantem in Sacramento, qui illa recipit dignè, & sine obice Concil. Trid. sess. 7. de Sacramento can. 6. Sed in casibus propositis communicans non ponit obicem, & dignè accedit per attritionem, quam inculpabiliter credit sufficientem. Ergo virtute Eucharistici Sacramenti consequitur gratiam. Secundò, quia hæc virtus conferendi primam gratiam homini, habenti attritionem de peccatis, conceditur aliis Sacramentis. Ergo negari hæc virtus non debet Sacramento Eucharistia cæteris excellentiori. Tertiò, quia Baptismus, & Pœnitentia instituta sunt, ut primariò conferant primam gratiam; & nihilominus sæpè conferunt non primam, sed secundam; quando scilicet suscipiens accedit ad illa cum vera contritione. Ergo è contra, negandum non est, quod Eucharistia, etsi ordinata ad conferendam secundam gratiam, aliquando conferat primam; tunc videlicet, quando accedens cum peccato mortali, invincibiliter accedit; vel de eo non recordans; vel attritionem, quam contritionem putat, in se habens. Quartò ex Concil. Trid. sess. 13. De Sacrosancto Eucharistia Sacramento Can. 5. ubi dum negat præcipuum fructum Sanctissime Eucharistia esse remissionem peccatorum, tacite concedit, secundarium effectum, & per accedens, esse posse ipsam remissionem peccatorum. Quintò, quia in Oratione Purificant nos &c. quæ post Communionem dicitur in Missa tota Quadragesima; Ecclesia sic loquitur: Præsta, ut hoc tuum Sacramentum sit ablutio scelerum; sit vivorum, atque mortuorum fidelium remissio omnium delictorum. Et in Postcommunione feria 4. post Dom. 1. Quadr. Tui Domine perceptione Sacramenti & à nostris mundemur occultis. Et in Secreta Dom. 3. Quadr. Hæc Hostia, quasumus Domine, emundet nostra delicta. Et in Secreta Dom. 17. post Pent. Ut hæc Sancta, quæ gerimus, & à præteritis nos delictis exuant, & futuris. Sextò Verba Sancti Iuliani Martyris in Quæst. ad gentes resp. 4. ubi locutus de visione Isaia tubidit: Carbo, quem Propheta vidit immundis suis labiis adherentem, ad iniquitatum, peccatorumque expiationem, figuram habebat Dominica carnis, quæ conscientiam eorum, qui ipsam edunt, ab omni scelere expiat. Septimò liceat mihi duo hæc miraculosa addere exempla. Narrat Arnoldus Rayssius in Auctor. ad Natal. SS. Belgii 3. 8 Maji quod in Pago Alce, mulier quadam à Judæis sollicitata, Sacram Synaxim, quam in Paschate sumperat, illis pro mutuata veste ut daret, ex ore sacrilego detractam, illis traditura deportabat. Verum tanti sceleris in itinere pœnitens, Sacras species in aridam Ulmum, forte ibi in via repertam, deposuit. Mirum dictu! Ulmus illa, sumpto vel-

Doct. Clericali Tom. 4. Lib. 11.

uti à Dominico Corpore vigore, reffloruit; ac quamvis prorsus arida, frondibus, & ramis jucundissimè exornata est. Refert Bagatta in Admirand. Orbis Christ. 10. 1. lib. 6. c. 1. n. 36. Pariter scribit Bzovius de Signis Ecclesie lib. 15. cap. 2. quod Gregorius Capadox vir nobilissimus, cum iussu Imperatoris, catenis undique circumligatus duceretur, Theodorus Archimandrita petiit, ut ab iis solveretur, donec illi daret Eucharistiam: quod cum milites pernegarent; accidit, ut eo sumente Eucharistiam, subito mirabiliter vincula soluta spontè ceciderent ad terram. Idem Bagatta d. tom. 1. lib. 5. c. 2. n. 19. Igitur si ad contactum Eucharistia arida arbor reffloruit, & ceciderunt catenæ; cur & in susipientem ex devotione, quamvis in ariditate peccati invincibiliter ignorantem, non infunderetur ros gratiaë justificantis, qua verificetur, *Iustus ut palma florebit? Ps. 91. 13.* Et cur ille, qui bona fide Calicem Salutaris accepit, ex virtute Venerabilis Sacramenti non dicet: *Dirupisti vincula mea; tibi Sacrificabo Hostiam laudis? Psal. 115. 16.*

Negativam tamen sententiam sustinet Emin. Card. de Lugo de Euch. disp. 12. sect. 1. Valquez, Meracius, Morandus, Centinus, & alii, inter quos fuit, & pro rostris Gavatus disp. 12. de Sacram. Euchar. qu. 1. c. 2. innixi sequentibus rationibus. Primò, quia prædictus effectus probari non potest vel ex Scriptura, vel Ecclesie definitione, vel SS. Patrum traditione. Secundò, quia ipsemet effectus sicut non convenit Eucharistia principaliter, ita neque per accedens: Tertiò quia cum Christus voluerit dari in hoc Sacramento secundam gratiam, si daretur prima, esset præter Christi intentionem. Quartò, quia hoc Sacramentum est institutum per modum cibi, & potus. Sed cibus, & potus non prodest mortuis; ergo neque Eucharistia existentibus in culpa mortali. Quintò, quia prima gratia differt à secunda; ergo ad primam non se extendit hoc Sacramentum, cujus natura est dare secundam; sicut visus non potest se extendere ad odores, vel ad voces Sextò, quia confunderetur communis distinctio Sacramentorum alia esse vivorum, & alia mortuorum. Ulmò, quia Eucharistia conferret primam gratiam etiam in attritione cognita, sicut eam conferunt Baptismus, & Pœnitentia.

Cæterum non difficilia sunt responsa præmissis objectionibus. Nam ad primum respondetur, effectum collationis primæ gratiaë in Eucharistia colligi ex cit. can. Conc. Trid. ex Orationibus Missalis, ex multis SS. PP. & Doctoribus contrariam sententiam defendentibus, qui faciunt illam probabiliorem. Ad secundum, quod immò comperit dare per accedens primam gratiam in Eucharistia, sicut per accedens potest competere Baptismo, & Pœnitentia dare secundam. Ad tertium, non esse præter intentionem Christi Domini, ut secundariò detur prima gratia in Communione; Sic sua bonitate disponente cum accedentibus ad Eucharistiam bona fide; ne illud oblitum peccatum, vel ignorata attritio essent sine remedio. Ad quartum non prodesse cibis, & potus, materialis iis, qui sunt mortui, quia ipse non habet in se vitam, & virtutem supernaturalem, qualis est in Eucharistia, quæ non convertitur, sed in se convertit manducantem. Ad quintum non procedere paritatem, quia objectum visus essentialiter differt ab objectis auditus, & odoratus, & ideo visus ad hæc objecta non se extendit. Sed prima gratia non differt à secunda intrinsicè, & essentialiter in ipsa entitate gratiaë, sed extrinsecè tantum ratio-

ne connotati, & sic Eucharistiæ effectus primario producit secundam gratiam, at secundario potest conferre etiam primam. Ad sextum, negatur, quod ex hoc destruat prædicta Sacramentorum distinctio; liquidem ex doctrina adversariorum, Baptismus, & Pœnitentia per accidens assumunt naturam vivorum, etsi dicantur Sacramenta mortuorum. Ad ultimum respondetur, sufficere attritionem cognitam in Baptismo, & in Pœnitentia, quia illa duo Sacramenta ex sui natura ordinata sunt specificè ad conferendam primam gratiam habentibus attritionem. At in Eucharistia quia non est instituta ex hac specifica ratione; sed ex generica tantum; idèd requirit vel contritionem in re, vel in prudenti existimatione accedentis; ita ut accedat cum bona fide, & sine obice; & ita accedit, qui oblitus est invincibiliter commissi peccati, vel putat inculpabiliter suam attritionem habere vim, & naturam contritionis; ut abundantius declarat Mastrius in cit. disp. 1. à n. 356. & seqq. & disp. 3. n. 397. Et in sua Theologia Morali disp. 18. n. 49. Gonet. d. tom. 5. de Sacramentis in genere disp. 3. à n. 181. & seqq. Et de Eucharistia disp. 8. n. 20. & seqq. Diana part. 3. tract. 6. ref. 98. Quæ est in tom. 2. Coordin. tract. 2. ref. 32. & in part. 5. tract. 13. resol. 23. Quæ coordinata est in tom. 1. tract. 1. resol. 23. & Reginaldus, ex gratia legendus lib. 26. n. 45.

- Quartus tandem effectus, quem operatur Eucharistia in illam dignè sumentibus, est remissio peccatorum venialium, ut habetur in Conc. Trid. d. sess. 13. c. 2. de Euch. ibi: *Tanquam antidotum, quo liberemur à culpis quotidianis, & à peccatis mortalibus præservemur.* Et in Catechismo Romano sess. 51. ibi: *Remitti vero Eucharistia, & condonari leviora peccata, quæ venialia dici solent, non est quod dubitari queat.* Et adducit sententiam S. Ambrosii dicentis: lib. 4. de Sacram. c. 6. *Ille panis quotidianus sumitur in remedium quotidiana infirmitatis.* Et de hoc omnes Theologi sunt unanimes. Porro non levis controversia est inter illos circa modum, quo fit hæc remissio venialium; Utrum scilicet ex opere operato; directè, & immediatè per virtutem Eucharistiæ absque ulla alia dispositione positiva ex parte suscipientis; modò tamen non habeat affectum positivum ad aliqua venialia? Vel hæc remissio fiat mediatè tantum, & indirecè; quatenus virtute susceptæ Eucharistiæ conferuntur auxilia, quibus suscipiens, eliciendo actus ferventes charitatis, doleat de venialibus, proponat imposterum illa cavere; & sic obineat eorum remissionem? Nonnulli DD. videlicet S. Thom. 3. part. 9. 79. art. 4. S. Bonavent. in 4. dist. 12. part. 2. dist. art. 1. qu. 3. Petrus de Soto lect. 12. de Euchar. autumant venialia deleri secundo modo, quia gratia Sacramenti non habet repugnantiam formalem cum peccatis venialibus; & sic non est impossibile cum eis; idèd remissio venialium non procedit directè ab ipsa gratia, quæ elargitur in susceptione Eucharistiæ. Uterius sequeretur, à quocunque Communicante obtineri semper remissionem omnium venialium, quia nullus creditur reperiri, qui in actu communicandi delectationem habeat peccatorum venialium. Item venialia committuntur per propriam voluntatem; ergo retractari debent per propriam voluntatem, illa detestantem. Tandem Baptismus & Pœnitentia non delent venialia, nisi saltem attritione concurrente de iisdem; Igitur attritio erit necessaria etiam in Sacramento

Eucharistiæ, quæ mediante remittantur venialia, ita Becanus, Calpens, & alii apud Vasquez tom. 4. disp. 12. sect. 1.

E contra alii Theologi opinantur, in Eucharistiæ digna sumptione dimitti venialia immediatè, & directè; ac, ut dicunt Scholæ, ex opere operato; idèst, ex vi Sacramenti, non ex merito, vel alio interno motu susipientis, ut declarat Reginald. d. lib. 26. n. 46. Quod docent Suarez 3. par. 9. 79. art. 4. sect. 10. Vasquez de Pœnit. 9. 87. art. 3. dub. 2. n. 7. quibus assentitur Jo. Sanci in Select. disp. 22. n. 8. Moventur autem his rationibus. Primò, quia diverso utique, & altiori modo debent dimitti venialia per hoc Divinum Sacramentum quàm per Sacramentalia de quibus actum est Anno 1687, mense Decembri. Sed ex opere operantis Sacramentalia remittunt peccatum veniale, quatenus impetrant à Deo auxilia, quibus homo elicit actus retractantes culpas veniales, ut ex probabiliori opinione dictum fuit in primo Casu mensis Decembris 1687. Ergo per Eucharistiam convenit, venialia remitti ex opere operato, & ex sola virtute ipsius eximii Sacramenti. Secundò, quia etsi disputent DD. utrum attritio sit necessaria ad delenda venialia in suscipiente Sacramenta; videtur probabilior sententia, attritionem esse necessariam sine Sacramentis, non autem cum suscipiuntur Sacramenta, ad delenda venialia; quia sufficit in suscipiente Sacramenta minor dispositio, nempe actualis non complacencia venialium, & voluntas recipiendi effectum remedii, quod assumit, ut ex Soto, & Suarez probat Mastrius in 4. sent. de Sacram. Pœnitentia disp. 5. art. 2. Ergo multò magis ex solo augmento gratiæ, quod recipitur in Eucharistia, delentur venialia; quia tunc Communicans intendit intimiorem unionem cum Deo; & virtualiter detestatur venialia; quæ contrariantur eidem intimæ unioni.

In hac controversia facile est concordare utramque opinionem; concedendo, venialia deleri in Eucharistia mediatè, & indirecè, scilicet dando auxilia, quibus Communicans excitat in se actus ferventes charitatis, detestaturque etiam venialia, quæ displicent Deo: at non negando, posse etiam venialia remitti per solam virtutem Eucharistiæ, & ex opere operato, quatenus operatur unionem creaturæ cum suo Creatore; cujus amore accensa virtualiter detestatur etiam peccata venialia. Ita Mastrius; pluribus DD. citatis d. disp. 3. de Eucharistia. n. 399. & n. 400. Gobat tract. 4. n. 473. & 474. & Emin. Card. de Laurea de Eucharistia disp. 26. à n. 51. & num. 57. & seqq.

DECISIONIS XLVII.

Ad Octobris Quæsitum secundum.

ARGUMENTUM.

Investigatur, quos effectus producat Eucharistia in corpore illius, qui dignè eam sumit? Ostenditur, esse quatuor præcipuos: Refrænationem motuum carnalium. Dulcedinem spirituales. Nutritum vitæ præsentis: & Futuram Resurrectionem gloriosam cum dotibus Impassibilitatis, Agilitatis, Subtilitatis, & Claritatis quæ omnia selectis Sanctorum exemplis confirmantur.

S. M.